

Sygn. akt VI Ka 696/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda (spr.)

Sędziowie: SO Beata Tymoszów

SR del. Michał Chojnowski

protokolant: sekretarz sądowy Joanna Szymańska

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2014 r.

sprawy T. W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§2kk w zw. z art. 64§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 20 marca 2013 r. sygn. akt II K 915/12

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że przy zastosowaniu art. 4§1kk w zw. z art. 2 pkt 3 ustawy z 27 września 2013 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw uznaje, iż czyn przypisany oskarżonemu stanowi wykroczenie z art. 87§1a kw i za to, na podstawie art. 87§1a kw w zw. z art. 87§1 kw wymierza T. W. karę 30 (trzydziestu) dni aresztu; na podstawie art. 87§4 kw w zw. z art. 29§1 i 2 kw orzeka wobec T. W. zakaz prowadzenia rowerów na okres roku; zwalnia T. W. od uiszczenia opłaty oraz kosztów postępowania w sprawie.

VI Ka 696/13

UZASADNIENIE

T. W. został oskarżony o to, że w dniu 6 lipca 2012 r. około godz. 19.00 w msc. W. ul. (...), woj. (...) kierował rowerem po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości: alkomat I – 0,93 mg/l, II – 0,93 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym podejrzany dopuścił się zarzucanego mu czynu w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 178a § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z 20 marca 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 915/12 uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów w ruchu lądowym na okres 4 lat; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył zatrzymanie oskarżonego w dniu 6 lipca 2012 r.; zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Od powyższego orzeczenia wniósł apelację oskarżony T. W. zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zarzucił wyrokowi, na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k., rażącą niewspółmierność (surowość) kary przy zastosowaniu

wadliwych kryteriów jej wymiaru. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez złagodzenie wymiaru kary lub wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Niezależnie od zakresu zaskarżenia, sąd odwoławczy rozpoznając apelację T. W. z urzędu uwzględnił zmiany prawne obowiązujące od 9 listopada 2013 r., co musiało skutkować zmianą zaskarżonego wyroku przez przyjęcie, że czyn przypisany oskarżonemu stanowi wykroczenie z art. 87 § 1a k.w.

W tym kontekście podnieść trzeba, że poczynione przez sąd I instancji ustalenia faktyczne odnośnie objętego aktem oskarżenia zachowania T. W. nie budzą wątpliwości i nie są także kwestionowane w apelacji. W ich świetle przypisanie T. W., w dniu wyrokowania przez sąd rejonowy, czynu z art. 178a § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. było prawidłowe. Natomiast zgodnie z art. 2 pkt. 3 ustawy z 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, od 9 listopada 2013 r., czyn polegający na prowadzeniu, w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka, po drodze publicznej innego pojazdu niż mechaniczny stanowi wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. W tym stanie prawnym sąd odwoławczy, kierując się zasadą wyrażoną w art. 4 § 1 k.k., dokonał zmiany, o której mowa wyżej i na podstawie art. 87 § 1a k.w. w zw. z art. 87 § 1 k.w. wymierzył T. W. karę 30 dni aresztu. Przy kształtowaniu tejże kary sąd odwoławczy wziął pod uwagę, że T. W. już po raz kolejny naruszył porządek prawny w podobny sposób tj. prowadząc w stanie nietrzeźwości rower po drodze publicznej, a przy tym stopień tej nietrzeźwości w sprawie niniejszej był bardzo wysoki. Jednocześnie sąd okręgowy nie dopatrywał się żadnych okoliczności łagodzących, a te wskazane w apelacji T. W. w żadnym razie nie mogą być tak traktowane. Przede wszystkim nie można zgodzić się z zapatrywaniem skarżącego, że rozmiar szkód, które mógł spowodować przez kierowanie w stanie nietrzeźwości rowerem był ograniczony. Podnosząc ten argument T. W. zdaje się zapominać, że jego zachowanie mogło doprowadzić do bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego, także tych kierujących pojazdami mechanicznymi, czy pieszych. Niejednokrotnie przecież do poważnych w skutkach wypadków dochodzi w sytuacji, gdy kierowca samochodu zmuszony jest do dokonywania nagłych manewrów przy omijaniu pijanego rowerzysty, który nie panuje nad swoim pojazdem. Z kolei podjęcie leczenia odwykowego przez obwinionego nie jest żadnym przeciwwskazaniem do orzeczenia kary aresztu, którego okres nie powinien zakłócić procesu terapii. Biorąc powyższe pod uwagę sąd odwoławczy uznał, że jedynie kara 30 dni aresztu może spełnić pożądane cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec sprawcy.

Jednocześnie, zdaniem sądu okręgowego, uzasadnione jest w realiach sprawy niniejszej orzeczenie wobec T. W. – na podstawie art. 84 § 4 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w. – rocznego zakazu prowadzenia rowerów. Wyeliminowanie obwinionego, jako kierującego takim pojazdem, z ruchu drogowego na ten okres nie jest rażąco surowe biorąc pod uwagę, że po raz kolejny zdecydował się na naruszenie porządku prawnego przez kierowanie w stanie nietrzeźwym rowerem po drodze publicznej.

Z tych wszystkich względów sąd okręgowy orzekł jak wyroku.